128 Museologisk poesi

Den förträfflige Walter Grasskamp (se 95/1) avslöjade en gång att han samlade på kriminalromaner, där brottsplatsen var ett museum, eller där museimiljöer förekom. En hängiven läsare av Nordisk Museologi har fört fram tanken att vi borde förgylla våra grå(?) ordmassor med en annan sorts skönlitteratur – genom att samla och återge dikter som på ett eller annat sätt associerar till museologi. Då nu Torben Witt med sin skickliga explikation (demonstrering?) av Johannes V. Jensens sång från 1925 i Højskolesangbogen gjort en början, vågar vi inleda en serie museala(?) dikter med att återge en svensk klassiker, Carl Snoilskys (1841-1903) sonett Gammalt porslin (1871). När den en gång för länge sedan explicerades inför en motsträvig gymnasieklass påpekades betydelseglidningen porslin-terrinkruka från diktens första till sista rad som poemets bärande subtila budskap...

Förslag till seriens fortsättning mottages med tacksamhet.

Gammalt porslin

En kung i Sachsen samlade porslin,
men samlingsvurmen blev en riktig sjuka.
Han bytte bort till kungen i Berlin
sitt garde – tänk – mot en kinesisk kruka!

Femhundra man med sabel och karbin,
som preussarn visste att förträffligt bruka,
i exercisen smidiga och mjuka,
i krig en mur, tänk, mot – en blå terrin!

Femhundra man med hårpung och med puder!
Slikt dårhusdåd allt vanvett överbjuder
från världens början – ja, så tycker ni.

Se'n bytet gjordes, har ett sekel svunnit:
femhundra tappra hjärtan brista hunnit,
den gamla krukan – hon står ännu bi.